

Højesteret på et tidspunkt under rigsretsagen – altså ikke under forundersøgelsen, men under rigsretsagen – forsøgte at skubbe hele den besværlige sag over på Folketinget og Udvalget for Forretningsordenen er snart det eneste virkelige betænkelige – for nu at sige det mildt – ved det forløb.

Heldigvis blev det afværget. Jeg nævner det alene, fordi jeg ikke mener, det bør glemmes, at det er en temmelig alvorlig sag, at Højesteret på den måde søgte at tørre sagen af på os andre, men det skal så siges til Højesterets ros, at da det så var et overstået kapitel, kan man ikke kritisere hverken Højesteret eller rigsret for noget som helst.

Spørgsmålet er altså, hvorfor vi faktisk skal ændre den lov, vi allerede har, så dramatisk, som vi er i gang med, eller rettere sagt ændre den så meget, at den næsten kommer til at ligne den lov, vi har, fordi det er svært at se, hvor de store forskelle er i forhold til den. Ja, jeg er godt klar over, at der ingen grund er til at smide sådan noget nyt grus ind i maskineriet, så vi kører videre og laver de paragraffer en gang til.

Lad mig til slut for klarhedens skyld til sammenligning sige et par ord om PET-undersøgelsen. At få lys over, hvad der er foregået med de hemmelige tjenester, er en helt anden opgave end dem, der skal opklares med undersøgelseskommissionerne.

I PET-sagen er det ikke så afgørende at få et eventuelt retligt ansvar gjort gældende som overhovedet at finde ud af, hvad det er, der er sket, og i det, vi skal undersøge med PET osv. – altså også de andre tjenester – er der mange forhold, som i sagens natur ikke kan offentliggøres i modsætning til de sager, vi taler om i dag i forbindelse med undersøgelseskommissionerne. Derfor er konceptet for PET-sagen et andet. I den drejer det sig om at få de rigtige mennesker på opgaven, nogle, vi har tillid til, give dem fuldstændig adgang til alt og så lade dem fremlægge resultatet af deres undersøgelser for Folketinget senere, altså helt, som man med succes har gjort i Norge.

Det er ufatteligt for os i SF, at regeringen ikke bare har kopieret den norske model, og vores råd er at gøre det jo før jo bedre, inden man bliver trukket så langt ned i mosen, at man ikke mere kan komme på benene, men bliver helt kvast. Blander man derimod de to slags undersøgelser sammen, går det galt over hele linjen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo, som også fru Margrete Auken var inde på, lidt ejendommeligt, at vi nu endnu en gang har en første behandling af forslaget her til lov om undersøgelseskommissioner, men vi kender jo alle sammen forhistorien og begrundelsen for, at vi nu tager endnu en runde om forslaget.

Jeg skal sige på Dansk Folkepartis vegne, at vi er meget indstillet på at medvirke til at få det her færdigbehandlet i indeværende samling, så tingene nu kommer på plads og der bliver en generel ramme for den måde, man laver undersøgelseskommissioner på.

På denne baggrund må vi håbe, at tredje gang er lykkens gang. Vi har jo også set, at der er en del ting, som jo nu allerede er ændret i realiteternes verden i forhold til det, der fremgår af forslaget, og det kan jo selvfølgelig være lidt svært helt at holde styr på, hvor langt hvilke partier er i deres interne diskussioner.

Men jeg skal i hvert fald på Dansk Folkepartis vegne sige, at vi hilser med tilfredshed, at undersøgelseskommissioner ikke alene kan komme i stand på baggrund af et regeringsinitiativ, men også på et folketingsinitiativ, som vi har lyttet os frem til er på tapetet.

Vi mener selvfølgelig også, det er vigtigt, at man hele tiden holder balancen mellem, hvad der er inden for ministeransvarlighedsområdet, og hvad der ikke er, altså ud fra devisen, at ministeren naturligvis skal bevare hovedansvaret for det, hans embedsmænd gør.

Så er der spørgsmålet om, hvem der sidder for bordenden ved undersøgelseskommissionerne, og der har vi selvfølgelig noteret os og også deltager i debatten om brugen af dommere i de her undersøgelseskommissioner. Vi er enige med dem, der anfører, at det er et problem, at dommerne kan komme til at optræde i en uheldig rolle og i borgernes øjne få det til at se ud, som om der falder en dom og ikke alene er tale om, at man får klarlagt et forløb under undersøgelseskommissionens arbejde. Det er vi meget opmærksomme på, og vi synes, at der her er et problem, som i hvert fald skal være helt gennemtænkt, inden de endelige punkturner sættes i forslaget.

Så er der spørgsmålet om offentlige selskaber, hvor vi jo også ligger helt på linje med dem, som anfører, at det er meget vigtigt, der er taget højde for disse i det endelige arbejde og i den endelige lov, fordi vi har en gråzone her, som jo på mange måder falder uden for de al-